Test inițial la limba și literatura română, clasa a XII-a

Prof. Nicolae Mihaela Corina Liceul de Arte *Bălașa Doamna*, Târgoviște

S-a sfârşit şcoala. Iar eu sunt sigur că am rămas corigent la matematică. Am rămas corigent pentru că am vrut eu sau, mai exact, nu am promovat, pentru că nu am vrut. Nu mi-e ruşine. Ştiam de mult că sunt cu desăvârşire lipsit de voinţă. Numai inocenţii mei colegi mă pot socoti un băiat voluntar, pentru că citesc până noaptea târziu cărţi de ştiinţă. Spuneam oricui voia să asculte:

- Mă apuc să învăţ la două. Lucrez până la zece noaptea. Mănânc, mă culc, mă scol la două. Lucrez până mâine dimineaţă, apoi repet operaţia de două ori.

Acasă, cum am ajuns, m-am urcat în mansardă. Cald, şi mie îmi era somn. Imi spusei:

- Nu mă pot apuca deodată de matematici. Trebuie să-mi obişnuiesc creierul. Şi citii vreun ceas dintr-o carte care n-avea câtuşi de puţin legătură nici cu binomul lui Newton, nici cu triunghiul lui Pascal.

- Haide, îmi poruncii cu glas tare când văzui că se face trei; hârtie, creion, tabla de logaritmi şi cartea de trigonometrie. Prudent, îndepărtai de pe masă tot ce-mi putea ispiti atenţia – un volum din August Comte, "Istoria literaturilor romanice"- vol. III, a lui Iorga [...], revistele, broşurile – şi adunai tot ce-mi poruncii. Primele lecţii nu sunt grele deloc - îmi mărturisii cu jumătate de glas, ca să-mi fac curaj. Să începem cu „Sinusul şi cosinusul". Dar de câte ori încercam să citesc primul capitol, descopeream ori că creionul nu e destul de ascuţit [...] că hârtia de pe masă e pătată, că praful de pe iconiţă n-a fost şters de la Duminica Tomii, că s-a uscat cerneala în călimară, că n-are să-mi ajungă hârtia ş.a.m.d.

- Haide, domnule! – mă răstii eu către mine însumi. Până seara citisem douăzeci şi şapte de pagini şi îmi mai rămăseseră o sută nouăzeci şi una. Aceasta pentru că la patru şi jumătate m-am dus să fac duşul rece; la cinci şi jumătate m-am convins că sufăr de foame şi m-am coborât să mănânc; la şase şi jumătate am citit o revistă; la şapte mi-a fost sete; la şapte şi un sfert mi s-a rupt creionul, la şapte şi jumătate am devenit melancolic auzind ciripitul paserilor, la opt m-am socotit persecutat. După-masă am descifrat la pian foarte mult, ceea ce nu se mai întâmplase de câţiva ani.

- Să pun ceasul să mă scoale la trei. Am început să mă dezbrac, fericit. Nu e prea devreme la trei? Hotărât, mă scol la patru. Când mă îndreptam spre masă, să sting lampa, m-am răzgândit şi am pus ceasul să sune la cinci. Şi ceasul a sunat la cinci. Dar eu visasem vise rele toată noaptea şi l-am lăsat să sune.

- Bre, ai matematica!... Scoală-te!

A început să-mi pară rău că dormisem un ceas şi jumătate mai mult decât trebuia. Am început să mă ocărăsc în gând, cu glas tare. Nu sunt decât un adolescent ca şi toţi ceilalţi. N-am să ajung niciodată nimic. Nu-i nimic de capul meu. Păcat de timpul pierdut cu şcoala. N-am voinţă nici cât un clapon.

(Mircea Eliade, *Romanul adolescentului miop*)

1. Indică sensul secvenței: *praful de pe iconiţă n-a fost şters de la Duminica Tomii.* **12 puncte**
2. Notează numele autorului lucrării *Istoria literaturilor romanice.* **12 puncte**
3. Precizează motivul pentru care naratorul-personaj a rămas corigent la matematică. **22 puncte**
4. Explică, pe baza unui exemplu din fragment, gestul naratorului de a cânta la pian. **22 puncte**
5. Ilustrează, în 50-60 de cuvinte, o trăsătură morală a naratorului-personaj. **22 puncte**